

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.F., ..., st. přísl. Ukrajina, *zastoupený Mgr. E. D., obecným zmocněncem, Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Sady Pětatřicátníků 33, 301 00 Plzeň*, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě
 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 09.03.2016, č.j. OAM-132/ZA-ZA11-ZA-15-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádná z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný zároveň v napadeném rozhodnutí uvedl, že státem příslušný k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení EU č. 604/2013“) je Polská republika.

V **podané žalobě** žalobce namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech a napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Podle žalobce žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, jelikož

žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, dále porušil čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení EU č. 604/2013, když nepostupoval důsledně podle tohoto ustanovení a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí.

Dále žalobce konstatoval, že podle jeho názoru nemůže být předán do Polské republiky, jelikož zde dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti azylového řízení.

Namítal, že si žalovaný neopatřil žádné zprávy o faktické situaci v Polsku. Odůvodnění žalovaného, že *„Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv“* považoval žalobce za zcela nedostatečné. Stejně tak odůvodnění, že *„do Polska přichází tisíce uprchlíků“* nelze podle žalobce považovat za jakékoliv relevantní odůvodnění, naopak jde spíše o absurdní odůvodnění. Tisíce žádostí nevypovídají nic o kvalitě řízení. Naopak mohou značit ohrožení kvality řízení ve věci řízení o mezinárodní ochraně právě kvůli vysokému počtu žádostí oproti jiným zemím v EU. Celkově žalovaný neodkazuje na žádné zprávy, ani zdroje, kterými se při svých úvahách řídil. Jeho rozhodnutí je proto dle žalobce nepřezkoumatelné.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný nepostupoval důsledně dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení EU č. 604/2013, tedy neposoudil *faktickou* situaci v Polské republice, a porušil tak ustanovení § 3, 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce poukazoval na to, že European Council on Refugees and Exiles (ECRE) hovoří o tom, že *„roste počet případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů do EU zemí včetně Bulharska, Maďarska, Maltý, Polska a Itálie. Důvodem jsou nedostatky azylového řízení v těchto zemích. Přijímací a pobytová střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou zde přeplněná vzhledem k obrovskému množství žadatelů, žadatelé o mezinárodní ochranu žijí v současné době ve ztížených podmínkách, je komplikované mít přístup k poradenství a základnímu vzdělání. Přístup k soudní a jiné ochraně v případě neudělení mezinárodní ochrany je rovněž složitý. Rozhodnutí, že z těchto důvodů nedojde k transferu do Polska, vydalo například Nizozemí. Nizozemský soud uznal, že v případě polských žadatelů o mezinárodní ochranu dochází k průtahům, a dokonce zabránění možnosti domáhat se účinně právní ochrany před soudními orgány. Rovněž nizozemský soud poukázal na to, že v minulosti z důvodu neefektivnosti systému v Polsku došlo dokonce k deportaci osob bez možnosti domáhat se účinné ochrany. Dle UNHCR navíc hrozí žadatelům v Polsku návrat do zemí, kde jim hrozí, že budou předmětem porušení čl. 3 EÚLP. V dubnu minulého roku UNHCR uvedlo, že Polsko žadatele z Ukrajiny vrací, a to aniž by dostatečně zhodnotilo skutečnosti jednotlivých případů. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. jeho rozsudek 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, podle žalobce také vyplývá, že „[r]ozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 [Dublinského nařízení] jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda*

přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské Unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení)". Ve svém rozhodnutí se sice žalovaný k možnosti systematických nedostatků v azylovém řízení a podmínek přijetí žadatelů vyjadřuje, ovšem dle názoru žalobce nedostatečně. Žalovaný nejprve uvádí, že Polská republika je de iure povinna posoudit žádost žalobce v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva, jelikož na něj dopadají ustanovení Dublinského nařízení a dále tvrdí, že z tohoto důvodu Polská republika rovněž učinila akceptaci přemístění na její území.

Dle názoru žalobce, ale pouhá povinnost vyplývající pro Polskou republiku z práva Evropské Unie ještě neznamená, že tomu odpovídá i skutečnost. K tomu chtěl žalobce poukázat na nálezný Ústavního soudu č. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 09. 2014, v němž Ústavní soud uvedl: „*Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek.*“

Jak již bylo výše uvedeno, čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013 stanoví, že není-li možné, přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Závěrem žalobce uvedl, že z výše uvedeného vyplývá, že průběh azylového řízení v Polsku naplňuje tyto obavy.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkazoval na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobce dne 17. 02. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Z údajů v cestovním dokladu žalobce, kterým prokázal svou totožnost, správní orgán zjistil, že žalobce byl dne 13. 02. 2016, kdy požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza č.

006558571 vydaného Polskou republikou dne 10. 08. 2015 v Charkově s platností ode dne 21. 08. 2015 do dne 14. 02. 2016, počtem 178 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 12 Dublinského nařízení je tedy státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Polská republika. Dne 22. 02. 2016 požádal správní orgán Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 01. 03. 2016 pak správní orgán obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak Polská republika povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Žalovaný byl tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.

K námitce žalobce, že nemůže být přemístěn na území Polské republiky, neboť v této zemi dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení a v přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení, správní orgán uvedl, že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že Polská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Polské republiky dne 01. 03. 2016. Žalobci nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i zde má však možnost využití příslušných opravných prostředků, nebude-li v Polské republice se svojí žádostí úspěšný. Správní orgán uvedl, že došlo k individuálnímu posouzení případu žalobce a doplnil, že se dostatečně zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatele o mezinárodní ochranu v napadeném rozhodnutí na str. 3. V obdobném případě soud nepřisvědčil zmíněným námitkám týkající se existence systematických nedostatků v oblasti azylového řízení. Žalovaný v této souvislosti poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 01. 2016, č. j. 62 Az 6/2015-51, ze kterého vyplývá, že: „*Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, tak jak je to v případě Řecka, a nejedná se ani o zemi, která je pro výjimečně zvýšený počet uprchlíků, jako např. v Maďarsku, ohrožována řádným chodem azylového řízení. Neexistují závažné důvody se domnívat, že v uvedeném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.*“

K námitce týkající se toho, že se žalovaný nevypořádal se situací, že k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu má Polsko velmi restriktivní přístup, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 01. 2016, č. j. 62 Az 6/2015-51: „*Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že statistické výsledky, které sice mluví ve prospěch České republiky, jestliže ve sledovaném období ze 467 žádostí ukrajinských státních příslušníků byl azyl udělen 7 a doplňková ochrana 152 a v Polské republice z 1915 žádostí ukrajinských státních příslušníků, byly přiznány 2 mezinárodní ochrany a doplňková ochrana celkem 13 žadatelů, znamenají vstřícnější přístup České republiky oproti Polské republice, neboť jen statistické výsledky nevypovídají o jednotlivostech každého případu a nelze bez znalosti všech posuzovaných případů dospět k závěru, že toto je vypovídající hodnota pro určení, že Polská republika nesprávně aplikuje Nařízení.*“

Žalovaný dále uvedl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Polské republiky. Žalovaný v této souvislosti odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015: „*K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.*“ Správní orgán závěrem konstatoval, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, věc žadatele a jeho případné právo na azyl však budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je fotokopie cestovního pasu, ze kterého je zřejmé, že žalobce je ukrajinské národnosti, fotokopie víza č. ... uděleného Polskou republikou na dobu od 21. 8. 2015 do 14. 2. 2016. Dále jsou součástí spisu údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce uvedl, že je rozvedený a žije s družkou, posledním místem pobytu ve své vlasti byla Doněcká oblast, Krasnoarmejsk. Dne 24. 8. 2015 přicestoval do ČR přes Slovensko mikrobusem až do Plzně. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu mimo jiné uvedl, že je u nich válka. Pořád dochází k přestřelkám. Je tam i velká nezaměstnanost. Chtěl by zůstat v ČR. Žije zde i jeho strýc. Při pohovoru dne 17. 2. 2016 žalobce uvedl, že podali s

družkou žádost o vízum na strpění, ale to neobdrželi. K otázce správního orgánu, zda si ve své vlasti nemohli vyřídit jiné vízum, uvedl, že to nebylo možné, neboť jim řekli, že česká víza nevydávají. V ČR již byl. Žije zde jeho strýc. Chtěl by zde zůstat.

Dne 22. 2. 2016 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR dne 17. 2. 2016. Polská republika odpověděla dne 1. 3. 2016 tak, že uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že podle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Správní orgán konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žadatele, že tento byl dne 13. 2. 2016, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza č. 006558571 vydaného Polskou republikou dne 11. 8. 2015 v Charkově s platností ode dne 21. 8. 2015 do dne 14. 2. 2016, počtem 178 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. V případě žalobce, tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Správní orgán se zároveň zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s takým postupem souhlasil.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal důvodnou**.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil fatickou situaci v Polsku a neopatřil si žádné zprávy o Polsku, a že odůvodnění žalovaného je v této části zcela nedostatečné, neboť neměl pro své rozhodování dostatek podkladů, neodkazoval na žádné zdroje, kterými se při svých úvahách řídil, a že konstatování žalovaného, že „do Polska přichází tisíce uprchlíků“ nelze považovat za relevantní odůvodnění. Správní orgán ve svém rozhodnutí nejprve konstatoval, na základě čeho považuje Polskou republiku příslušnou k vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Žalovaný se dále zabýval, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které by s sebou nesli riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013), neboť jak dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25.2.2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27 správní orgán je povinen se tímto zabývat v odůvodnění rozhodnutí, které určí, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení EU č. 604/2013 jiný členský stát.

Žalovaný uvedl, že: „*Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenovaného na území Polské republiky. Na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a New yorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv, Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatním i státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.*“

S ohledem na shora uvedené má soud za to, že se žalovaný posouzením faktické situace, která panuje v Polské republice ve vztahu k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení, zabýval dostatečně. Nevěnoval této své úvaze pouze krátký odstavec citovaný žalobcem v podané žalobě. Žalobce nespecifikoval v žalobě, z jakých zdrojů měl podle něj žalovaný vycházet a nevycházet. Dle názoru soudu je z posouzení žalovaného zřejmé z čeho čerpal, resp. z něj vyplývá, posouzením jakých dokumentů se zabýval, a také co bylo při posouzení pro žalovaného důležité. Žalovaný jednoznačně uvedl, že nebylo vydáno žádné závazné stanovisko pro členské státy evropské unie nebo Rady Evropy, a to na úrovni Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice.

Posouzení systematických nedostatků azylového řízení žalovaným je dle názoru soudu dostatečné, zákonné a zcela přezkoumatelné.

Soud dále uvádí, že podle čl. 12 odst. 2 nařízení EU č. 604/2013 pokud je žadatel o mezinárodní ochranu držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

V nyní posuzovaném případě žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu dne 17. 2. 2016. Podle své výpovědi, jeho cestovního dokladu a předloženého víza, byl v době podání žádosti držitelem dlouhodobého víza č. 006558571 vydaného Polskou republikou dne 10. 8. 2015 v Charkově s platností ode dne 21. 8. 2015 do dne 14. 2. 2016, počtem 178 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. S ohledem na shora uvedené tak správní orgán, tak správně aplikoval čl. 12 nařízení EU č. 604/2013.

Podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Soud neshledal opodstatněnou žalobní námitku, že v Polské republice existují systémové nedostatky azylového řízení. Žalobce na toto usuzovala především z toho, že ECRE hovořil ve své zprávě ze dne 10. 1. 2014 o rostoucím počtu případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů do EU, kdy např. Nizozemský soud uznal, že v případě polských žadatelů o mezinárodní ochrany dochází k průtahům, a dokonce zabránění možnosti domáhat se účinně právní ochrany. Soud konstatuje, že ve vztahu k Polské republice nebylo do současné doby vydáno závazné stanovisko na úrovni Evropské unie, a to ať již Evropským soudním dvorem, Evropským soudem pro lidská práva či Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, které by jednoznačně deklarovalo, že Polsko je zemí, ve které dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení, a tyto dosahují rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. V této souvislosti soud poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 114/2016-33, kde je uvedeno, že: „*Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět*

pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako dostatečné stěžovatelem předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily.“

K poukazu žalobce na rozhodnutí nizozemského soudu, zdejší soud konstatuje, že ČR stejně tak jako Nizozemsko je demokratickým, právním a svrchovaným státem, který vykonává svou moc neomezeně na území svého státu. Zdejší soud tak není vázán rozhodnutím soudu nizozemského.

Nedůvodnou soud shledal i argumentaci žalobce, že podle UNHCR hrozí žadatelům pocházejícím z Ukrajiny v Polsku návrat do zemí jejich původu. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí polských úřadů ohledně azylové žádosti žalobce. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Polsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Polsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Polské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by tedy docházelo v Polsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu polských úřadů brojit přímo u polských úřadů.

K tvrzení žalobce, že i přes akceptaci jeho přemístění do Polska není zřejmé, že bude jeho žádost polskými úřady posouzena, kdy v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. III2331/14 soud opětovně uvádí, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil příslušnost Polska k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dále se věnoval i posouzení možných systémových nedostatků ve vztahu k této zemi, kdy soud se s jeho posouzením zcela ztotožnil. Navíc Polská republika je ve smyslu nařízení EU č. 604/2013 povinna žádost žalobce posoudit.

Podle názoru soudu tak byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Polsko nenaplnuje obavy, že by žalobci po jeho předání do této země hrozilo nelidské a ponižující zacházení ve smyslu Listiny základních práv a svobod EU na základě systémových nedostatků azylového řízení. Napadené rozhodnutí pak neshledal nezákonným a v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními. Soud přezkoumal postup správního orgánu na základě uplatněných žalobních námitek a neshledal v jeho postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. července 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová